

Klára

Poutníci

Pokaždé když Kláru potkám,
cítím jak zemětřesení začíná,
můj pořádek se mi bortí,
zbyl jen pevný bod její tvář nevinná.

Nádhera je vše, co se jí týká, ztracený jsem, přiznávám,
je jako jed, dobrý den mi říká, z oblaků dolů přistávám.
Chtěl bych se jí se vším svěřit, odvahu však k tomu nemám a to
je zlé,
tak jen tajně kolem ní kroužím a potkávám bývalé lásky zestárlé
.

Díky Zlatým stránkám její číslo vím,
prsty display zkouší, bráním se iluzím.
Ona je tak mladá dáma, já herec, co derniery zná,
nervózně sluchátko držím, aparát obsazený tón má.